

1 | Dragonii lui Charles Wallace

— Sunt niște dragoni în grădina de legume a gemenilor.

Meg Murry scoase capul din frigiderul prin care scotocise după o gustare de după-amiază și se uită spre frățiorul ei de șase ani.

— Poftim?

— Sunt niște dragoni în grădina de legume a gemenilor. Mai bine zis, au fost. Acum s-au dus pe pășunea din nord.

Meg se întoarse spre frigider fără să răspundă. Nu era o idee bună să-i răspunzi lui Charles Wallace prea repede când spunea ceva neobișnuit.

— Cred că o să mănânc salată și roșii, ca de obicei. Aș fi vrut ceva nou, diferit și care să-mi facă poftă.

— Meg, m-ai auzit?

— Da, te-am auzit. Cred c-o să mănânc lebăr și brânză topită.

Își luă ingredientele pentru sendviș și o sticlă de lapte și le puse pe masa din bucătărie. Charles Wallace aștepta răbdător. Se încruntă, cu o îngrijorare pe care nu voia să și-o recunoască, la jeanșii lui rușiți de curând în genunchi, la petele de noroi de pe cămașă și la vânătaia întunecată de sub ochiul stâng.

— De data asta unde te-au bătut băieții mai mari, în curtea școlii sau când ai coborât din autobuz?

— Meg, nu mă ascuți.

— Mă îngrijorează c-ai început școala doar de două luni și n-a trecut nicio săptămână fără să iei bătaie. Dar dacă te-ai apucat să vorbești despre dragonii din grădină sau de unde or mai fi, nu mă mir deloc.

— N-am vorbit despre dragoni. Nu mă subestima. I-am văzut abia după ce-am ajuns acasă.

De fiecare dată când era foarte îngrijorată, Meg se înfuria. Acum se încruntă la sendviș.

— Aș vrea ca mama să cumpere o brânză topită tartinabilă. Chestia asta se tot afundă în pâine. Unde e?

— În laborator, lucrează la un experiment. Mi-a zis să-ți spun că nu mai durează mult.

— Tata unde e?

— L-a sunat L.A. și a plecat la Washington pentru câteva zile.

Asemenea dragonilor din grădină, vizitele tatălui lor la Casa Albă erau un subiect tabu, despre care era indicat să nu vorbească la școală. Însă, spre deosebire de dragoni, aceste vizite erau reale.

Charles Wallace sesiză îndoiala lui Meg.

— Dar i-am văzut, Meg, chiar am văzut dragonii. Mănâncă-ți sendvișul și hai cu mine să ți-i arăt.

— Unde sunt Sandy și Dennys?

— La antrenamentul de fotbal. Ți-am zis doar ție.

Apoi spuse deodată pe un ton deznădăjduit, ca al unui copil mai mic de șase ani:

— Aș vrea ca autobuzul școlii să vină mai repede. Te-am așteptat până mi s-au lungit urechile.

Meg se întoarse spre frigider să ia salata. Era o mișcare prin care urmărea să găsească rapid o soluție, deși nu putea spera că Charles Wallace nu-i va ghici gândurile, așa cum făcuse cu îndoielile ei în legătură cu existența dragonilor. Nici nu-și putea imagina ce văzuse el, de fapt. Dar era convinsă că văzuse totuși ceva, un lucru neobișnuit.

Charles Wallace o urmări în liniște până când termină de făcut sendvișul, aranjând cu atenție feliele de pâine și tăindu-le cu precizie în bucăți egale.

— Oare domnul Jenkins a văzut vreodată un dragon?

Domnul Jenkins era directorul școlii primare din sat, iar Meg avusese cu el o serie de conflicte în trecut. Nu avea prea mari speranțe că domnului Jenkins îi va păsa de soarta lui Charles Wallace sau că va fi dispus să se implice în ceea ce el numea „procedurile normale ale democrației“.

— Domnul Jenkins crede în legea junglei, spuse ea cu gura plină.

— Și-n junglă nu sunt dragoni?

Charles Wallace își termină de băut paharul cu lapte.

— Nu-i de mirare că rămâi mereu corigentă la științe sociale. Mănâncă-ți sendvișul și nu mai trage de timp. Hai să vedem dacă mai sunt acolo.

Traversară peluza, urmați de Fortinbras¹, corcitură mare și neagră de labrador, care adulmeca și fornăia voios printre resturile îngălbenite de toamnă ale răsadurilor de rubarbă. Meg se împiedică de o porțiță din setul de crochet² și bombăni nervoasă, mai mult către sine, pentru că strânsese toate porțițele și ciocanele după ultimul joc, și pe asta o

¹ Numele unui personaj din piesa de teatru *Hamlet*, de William Shakespeare.

² Joc sportiv în aer liber cu bile de lemn, care, lovite cu niște ciocănașe cu coadă lungă, trebuie să treacă, după anumite reguli, printr-o serie de porțițe instalate pe terenul de joc.

uitase. Un gard viu separa terenul de crochet de grădina de legume a lui Sandy și Dennys. Fortinbras sări peste gard, iar Meg strigă numai de cânt la el:

— Forti, n-ai voie în grădină!

Masivul câine se dădu înapoi printre șirurile de varză și broccoli. Gemenii erau pe bună dreptate foarte mândri de legumele lor organice, pe care le vindeau în sat pentru bani de buzunar.

— Un dragon ar face vrașițe grădina asta, spuse Charles Wallace, conducând-o pe Meg printre șirurile de legume. Cred că și-a dat și el seama, pentru că dintr-odată parcă s-a făcut nevăzut.

— Cum adică, dintr-odată parcă s-a făcut nevăzut? Ori l-ai văzut, ori nu.

— L-am văzut și, dup-aia, când m-am dus să mă uit mai de aproape, nu l-am mai văzut, așa că l-am urmărit, dar nu chiar pe el, că era mult mai rapid decât mine, am luat-o doar pe urmele lui. S-a dus către stâncile mari de pe pășunea din nord.

Meg privi încruntată grădina. Niciodată nu-l auzise pe Charles Wallace spunând ceva atât de neverosimil.

El îi spuse nerăbdător:

— Haide!

Și trecură împreună pe lângă snopii înalți de porumb, printre care mai rămăseseră doar câțiva

știuleți piperniciți. Dincolo de porumb, plantele de floarea-soarelui prindeau razele piezișe ale soarelui de după-amiază, iar chipurile lor aurii îi reflectau strălucirea.

— Charles, te simți bine? întrebă Meg.

Lui Charles nu-i stătea în fire să piardă legătura cu realitatea. Apoi observă că respira greoi, ca și când alergase, deși nu merseseră deloc repede. Pălise la față, iar fruntea îi era acoperită de broboane de transpirație, ca după un efort susținut.

Nu-i plăcu deloc cum arăta și își îndreptă din nou atenția către povestea neverosimilă cu dragonii, în timp ce pășea cu grijă printre vrejurile dese ale dovlecilor.

— Charles, când ziceai c-ai văzut... dragonii ăia?

— O ceată de dragoni, un stol de dragoni, un pâlc de dragoni, spuse Charles Wallace gâfâind. După ce m-am întors de la școală. Mama s-a necăjit rău când m-a văzut atât de șifonat. Încă mai aveam nasul plin de sânge.

— Și eu m-am necăjit.

— Meg, mama crede că-i ceva mai grav, nu-i doar de la bătaia pe care mi-o iau de la băieții mai mari.

— Ce poate fi mai grav?

Charles Wallace se cățără cu neobișnuit de mult efort și stângăcie peste zidul scund de bolovani ce mărginea livada.

— Obosesc repede.

Meg îl întrebă tăios:

— De ce? Ce-a spus mama?

Charles păși încet prin iarba înaltă din livadă.

— N-a spus nimic. Dar e ca și cum aș primi semnale de la un radar.

Meg păși alături de el. Era înaltă pentru vârsta ei, iar Charles Wallace era scund pentru vârsta lui.

— Uneori aș vrea să nu mai captezi așa de bine semnale radar.

— N-am ce face, Meg. N-o fac intenționat. Se întâmplă pur și simplu. Mama crede că-i ceva în neregulă cu mine.

— Dar ce? Întrebă ea aproape răstit.

Charles Wallace răspunse încet:

— Nu știu. Dar e destul de grav, pentru că îngrijorarea ei trimite semnale foarte clare. Știu și eu că ceva nu-i în regulă. Obosesc doar plimbându-mă prin livadă și n-ar trebui să fie așa. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată.

— De când ai început să te simți așa? Întrebă ea tăios. Săptămâna trecută, când ne-am plimbat prin pădure, erai în regulă.

— Știu. Am cam fost obosit toată toamna, dar săptămâna asta a fost mai rău, iar azi a fost mai rău

decât ieri. Fii serioasă, Meg! Nu mai da vina pe tine că n-ai observat.

Exact asta făcuse. Își simți mâinile reci din cauza panicii. Încercă să-și ignore frica, pentru că Charles Wallace își citea sora mai ușor decât își citea mama. Luă de pe jos un măr doborât de vânt, verifică să n-aibă viermi și mușcă din el. Bronzul lui de vară târzie nu reușea să-i mascheze nici paloarea pronunțată și nici cearcănele. De ce nu le observase? Pentru că nu voise. Era mai ușor să pună paloarea și letargia lui pe seama problemelor de la școală.

— Atunci de ce nu cheamă mama un doctor să te consulte? Adică un doctor adevărat.

— A chemat.

— Când?

— Azi.

— Și de ce nu mi-ai spus?

— M-au interesat mai mult dragonii.

— Charles!

— A venit înainte să te întorci tu de la școală.

Dr. Louise a venit să ia prânzul cu mama. Oricum face asta destul de des...

— Știu, continuă.

— Când m-am întors de la școală, m-a examinat din cap până-n picioare.

— Și ce-a spus?

— Mai nimic. Nu pot s-o citesc așa cum o citesc pe mama. E ca o pasăre micuță, care ciripește întruna, dar e clar că mintea ei ageră gândește mereu la un alt nivel. Știe foarte bine cum să mă blocheze. Am prins doar că, după părerea ei, mama s-ar putea să aibă dreptate în legătură cu... cu ce-o fi. Și că vor ține legătura.

Terminară de traversat livada și Charles Wallace se cățăără din nou pe zid și rămase acolo privind spre pășunea pe care se profilau cele două stânci glaciale.

— Au dispărut, spuse el. Dragonii mei au dispărut.

Meg se așeză lângă el pe zid. Nu se vedea nimic, în afara vântului care sufla prin iarba decolorată de soare și a celor două stânci care căpătaseră o nuanță violetă în lumina apusului toamnătic.

— Ești sigur că n-au fost doar stâncile sau niște umbre?

— Stâncile și umbrele arată ca dragonii?

— Nu, dar...

— Meg, erau chiar lângă stânci, claie peste grămadă, o mulțime de aripi, probabil vreo sută, și printre ele ochi care clipeau întruna, și niște fum și mici răbufniri de flăcări, și i-am atenționat să nu dea foc pășunii.

— Cum i-ai atenționat?

— Am strigat la ei. Și flăcările s-au stins.

— Te-ai apropiat?

— Nu mi s-a părut o idee bună. Am rămas aici pe zid și m-am uitat mult timp la ei. Își tot strângeau și desfăceau aripile, și clipeau către mine cu toți ochii, apoi au părut că se strâng unul într-altul ca să se culce, așa că am venit acasă și te-am așteptat pe tine. Meg! Nu mă crezi.

Îl întrebă fără ocolișuri:

— Și atunci unde au dispărut cu toții?

— Nu s-a mai întâmplat să nu mă crezi.

Îi spuse atentă:

— Nu-i vorba că nu te cred.

Într-un fel ciudat, chiar îl credea. Nu accepta totuși ideea că văzuse niște dragoni adevărați, dar Charles Wallace nu mai născocise niciodată lucruri. Nu mai separase niciodată realitatea și iluzia într-un fel atât de explicit. Se uită la el și văzu că peste cămașa uzată avea un hanorac. Își strânse brațele în jurul corpului, tremurând, deși nu-i era frig, și spuse:

— Cred că mă întorc să-mi iau un pulover de acasă. Așteaptă-mă aici. Nu stau mult. Dacă se întorc dragonii...

— Cred că o să se întoarcă.

— Atunci ține-i aici să-i văd și eu. Mă întorc cât de repede pot.

Charles Wallace o privi calm:

— Cred că mama ar prefera să n-o întrerupi acum.

— N-am de gând s-o întrerup. Îmi iau doar puloverul.

— Cum zici tu, Meg, oftă el.

Îl lăsa stând pe zid și privind spre cele două stânci glaciale, așteptându-și dragonii sau ce-o fi văzut el. Știa, bineînțeles, că se duce să vorbească cu mama lor, dar cât timp n-o spunea cu voce tare, spera să-i ascundă, totuși, măcar o parte din îngrijorarea ei.

Dădu buzna în laborator.

Mama stătea pe un scaun înalt de laborator, însă nici nu privea prin microscopul din fața ei, nici nu scria pe caietul care i se odihnea pe genunchi. Părea doar pierdută în gânduri.

— Ce este, Meg?

Se repezi să spună povestea cu dragonii lui Charles Wallace și să precizeze că el nu mai avusese niciodată astfel de halucinații. Dar, din moment ce el nu-i pomenise nimic mamei sale, i se păru o trădare și se opri la timp. Deși poate că tăcerea lui în legătură cu dragonii se datorase prezenței doctoriței Louise.

Mama ei repetă întrebarea pe un ton ușor nerăbdător:

— Ce este, Meg?

- Ce nu-i în regulă cu Charles Wallace?
Doamna Murry puse caietul lângă microscop.
- Azi iar a luat bătaie la școală de la băieții mai mari.
- Nu la asta mă refer.
- Dar la ce te referi, Meg?
- A spus că ai chemat-o pe dr. Colubra să-l examineze.
- Louise a venit să ia prânzul și m-am gândit că, dacă tot e aici, poate ar fi bine să-l și consulte.
- Și?
- Și ce, Meg?
- Ce nu-i în regulă cu el?
- Nu știm, Meg. Cel puțin nu încă.
- Charles zice că ești îngrijorată din cauza lui.
- Sunt. Tu nu ești?
- Ba da. Dar am pus totul pe seama problemelor de la școală. Acum nu mai cred asta. A început să gâfâie după ce-a traversat livada. Și e prea palid. Și a început să-și închipuie lucruri. Și arată... nu-mi place deloc cum arată.
- Nici mie.
- Ce este? Ce nu-i în regulă? A luat vreun virus sau ceva de genul ăsta?
- Doamna Murry ezită.
- Nu sunt sigură.

— Mamă, te rog, dacă într-adevăr e ceva în neregulă cu Charles, sunt destul de mare să știu și eu.

— Nu știu dacă e sau nu. Și nici Louise nu știe. Când o să știm ceva sigur, o să-ți spunem. Îți promit.

— Nu-mi ascunzi nimic?

— Meg, cât timp nu sunt sigură, n-are rost să discutăm despre asta. S-ar putea să afli peste câteva zile.

Meg își frământă nervoasă mâinile.

— Chiar ești îngrijorată.

Doamna Murry zâmbi.

— Așa-s mamele. Acum unde e?

— L-am lăsat pe zidul din grădină, i-am spus că mă duc să-mi aduc un pulover. Trebuie să mă duc repede înapoi, altfel o să creadă că...

Ieși valvârtej din laborator, fără să termine propoziția, înșfăcă un pulover de pe cuierul din cămară și fugi pe peluză.

Când ajunse, îl găsi pe Charles Wallace stând pe zid, exact cum îl lăsase. Nu era nici urmă de dragoni.

Nu că se așteptase să fie vreunul. Fu totuși dezamăgită, iar îngrijorarea în legătură cu Charles crescuse subtil.

— Ce-a spus mama? o întrebă el.

— Nimic.

Își aținti asupra ei ochii albaștri și pătrunzători.